

DE VLOEK VAN DEN TOET

Lap, ik heb het zitten, het kleine kamertje zal mijn verblijfplaats worden het eerste halve uur van de dag. Dat het juist vandaag moet gebeuren, doch we zijn al wat meer gewoon en enkele pillen later staan we paraat. We wippen even de kamer naast ons binnen. Zo te zien heeft Twiggy deze nacht de randori (judogevecht) van haar leven gevochten. Haar bed lijkt wel een slagveld, als Ilse het even goed doet komt ze zeker met goud naar huis. Eerst ontbijten, iedereen is op post, wel wat zenuwachtiger dan normaal, maar je kunt wel raden waarom zeker. Het toppunt van durven zou nu zijn, een goede wind laten, dus voor we vertrekken nog eerst even naar het... juist. Busje komt zo, beter gezegd, Ali staat er al, hij zal instructies gekregen hebben van Mohamed om op tijd in de sporthal te zijn. Het begint al om 9.30 u. Ter plaatse gekomen verwelkomen we Paul, Lieve, Albert en tante Greta. Zo, we zijn compleet. We geven Mohamed een T-shirt, zetten hem een hoed op met de Belgische driekleur en begeven ons naar de ingang. Ze wisten dat we kwamen, want ze zijn nog een nieuw wegdek aan het leggen. Het is een prachtig sportcomplex (hier bevindt zich ook het grootste voetbalstadion van Afrika, met 120.000 zitplaatsen). Maar wij komen voor de judo. Eerst binnengeraken, gelukkig zorgde Mohamed voor inkomkaarten want aan de kassa zijn er geen meer te verkrijgen. Door de controle zullen we gemakkelijk geraken want we weten nu dat haarspelden en broeksbanden uit den boze zijn. Toch gaat het alarm nog af, wat nu weer? We staan wat verder te wachten en verheugen ons al op een striptease, doch het zijn de belletjes van onze hoeden die voor het alarm zorgen.

We betreden de judotempel, een grote arena met wel 6.000 zitplaatsen. Hoewel er geen inkomkaarten meer te verkrijgen zijn, zijn er slechts een duizendtal (hoog geschat) plaatsen bezet. Raar! We worden verwelkomd door Olivier. Minder goed nieuws is dat Ilse een zware loting heeft getroffen, haar eerste kamp namelijk tegen Telma Monteiro, een oude bekende (zie EK Rotterdam). De organisatie laat wel de wensen over, zeker voor wat betreft de weegschaal. Ilse woog 52,5 kg, dus die laatste halve moest er nog af, hoewel ze volgens haar weegschaal juist op gewicht zat. Bij de weging deze morgen gaf de nieuwe weegschaal 51,5 kg aan!! Voor ons is een halve kilo niets om over naar huis te schrijven, maar voor een judoka telt elke 100 gram. Leuk is anders. Onze prognose is dat Ilse haar twee eerste kampen wint, daarna verliest tegen de Chinese om via de herkansingen brons te halen (hetzelfde als in Athene), dit moet mogelijk zijn. Maar dit is judo, elke kamp moet gevochten worden en het kan soms raar aflopen.

Daar komen ze de tatami op, het wordt stil. Groeten en ze beginnen eraan. De eerste kamp is steeds moeilijk voor Ilse, als die goed verloopt, komt ze op toerental en wordt ze beter en beter. Ilse komt achter met een koka en moet nu aanvallen. Monteiro valt op haar knieën, het kan niet anders dan dat ze hier twee blauwe plekken aan over houdt, we wachten op de bestraffing...maar ze komt er niet. Als je de beelden ziet op TV en je tien onpartijdige scheidsrechters laat oordelen, geven er zeker negen een straf. Staat die nummer tien toch wel niet op de mat zeker, komt er nog bij dat het een Hollander is, zoveel pech, daar zit den Toet achter, het kan niet anders. Oppassen Ilse, ai, een waza-ari voor Telma. Wat nu gedaan? Blijven supporteren. Het is te hopen dat Olivier niet aan de kanten van Zaventem gaat wonen, met de decibels die hij produceert krijgt hij gegarandeerd last met de omwoners. Hopla, daar begint het, ons Telma begint het te rekken. (wat haar volste recht is natuurlijk – sportief blijven). De kamp wordt regelmatig stilgelegd. Het liedje van Toon Hermans speelt door

mijn hoofd, zit mijn jasje goed, zit mijn dasje goed, vader gaat op stap. Bij Monteiro is dit van zit mijn strikje goed, zit mijn gordel goed, maar ze ging niet op stap verdorie, ze bleef goed op haar voeten staan. Ze staat meer op een catwalk dan op een tatami. Eindelijk wordt ze bestraft, we willen judo zien, wordt er geroepen maar dat kind verstaat spijtig genoeg geen Vlaams. Ilse scoort een yuko en Telma krijgt nog een tweede strafpunt zodat Ilse haar totaal op twee yuko's komt doch het mag niet zijn, vijf minuten duren een eeuwigheid maar zijn ditmaal te vlug voorbij (leg dit niet uit aan een normale mens, die zou dat toch niet verstaan). Wat nu, even laten bezinken want het doet pijn van binnen. Een mens moet leren leven met winst en verlies, zes maanden trainen als de beesten op vijf minuten weggevaagd, hoe gaat Ilse daar op reageren. We laten haar even doen, alleen, het kan soms eenzaam zijn aan de top... maar de supporters zijn er ook nog en ze komt in ons midden zitten. We volgen de kampen van Monteiro en supportereren voor haar. Last van een zonnslag of gewoon zot geworden? Neen, als Monteiro haar twee volgende kampen wint, mag Ilse nog herkansen doch zoals voorzien had ze geen kans tegen de Chinese. Later op de dag hoorden we dat Monteiro brons gehaald heeft – proficiat – onze redenering was dus juist geweest indien Ilse haar eerste match gewonnen had. Jatskevitsj komt ons toch nog een hand geven, toffe mens. Het heeft geen zin om nog langer te blijven en we verlaten het sportcomplex, we nemen Ilse mee, zo kan ze haar zinnen wat verzetten. Tante Greta stapt voorop en probeert er de moed in te zingen, via haar hebben we toch nog een troostprijs gekregen, die van best geklede supportersgroep, dank u ISI-PRINT.

We hadden niets voorzien om te doen tijdens de middag. Mohamed bellen, of hij nog iets uit zijn hoed kan toveren, jawel. Eerst eten op de boot, zelfbediening, we laten het ons smaken, praatje maken met Ilse, ze schijnt er wat bovenop te komen al vindt ze het erg dat we helemaal naar Cairo gekomen zijn en dit voor vijf minuten judo. Voor wat mij betreft, geen probleem, ik zou het woord supporter niet waardig zijn moest ik hiervoor afhaken.

Mohamed neemt ons mee naar een soort Bokrijk, doch volgens Egyptische normen. We stappen op een boot en bewonderen Egyptenaren, geheel uitgedost zoals in de tijd der farao's, die het land bewerken, boten maken, glas blazen, schapen hoeden, enz. Daarna vervolgen we onze weg via nagmaakte tempels en een exacte kopie van het graf van den Toet. We rusten uit en met een glaasje mangosap genieten we van onze laatste dag. Ik geraak aan de praat met Albert, die me vertelt over zijn reis naar China enkele jaren geleden. China?? Even nadenken, Olympische Spelen 2008, als ons Ilse het nog zolang kan uithouden zouden we in plaats van een gids ter plaatse wel eens iemand kunnen meenemen uit België om gids te spelen. Onthouden voor later. Zo, we nemen afscheid van Albert, Greta, Paul en Lieve die hun reis verder zetten in dit prachtige land, en wij keren terug naar ons hotel. We wuiven Ilse uit, ze is er al wat over en vertrouwen haar toe aan Mohamed die haar wel zal afzetten bij Olivier. We krijgen ook nog een halssnoer van jasmijn van onze chauffeur Ali, hij heeft er voor gezorgd dat we zonder kleerscheuren heelhuids door het helse verkeer geraakt zijn, waarvoor onze dank.

We gaan Italiaans eten, dat was toch de bedoeling. Zien of er plaats is voor ons allen doch vijf minuten stonden we al terug buiten, al die mannen zaten daar pijp te roken en ik denk niet dat er gewone tabak in zat, een bordje gratis 'high' worden zou er niet misstaan hebben. Dan maar naar ons hotel, Italiaans eten zonder spaghetti? Na veel zagen krijgen we echter wat we willen. Nu we de weg naar de bar kennen zakken we af om de dag in schoonheid te beëindigen. Ik geraak aan de klap met twee Duitsers. Supporters van Ilse Heylen vragen ze? Hoe zouden die dat weten. Ze vertelden me dat er geen inkomkaarten meer te koop waren en dat ze via, via binnengeraakt waren; hoewel de zaal in het geheel niet vol zat. Men kon dus

enkel kaarten kopen voor het volledige tornooi, laat ons zeggen 6.000 stuks. Doch de meeste mensen gaan voor slechts één à twee dagen, zodat er steeds maar een duizend man per dag was, maar ze konden wel zeggen dat alles uitverkocht was. Rare gasten hé, van organisatie gesproken. Zo, de dag sterft stilletjes aan uit en we voelen ons allemaal wel een beetje verslagen, maar het was toch weer de moeite waard geweest. Slaapwel en tot morgen.